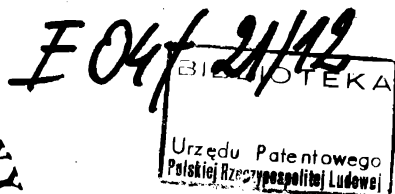

Opublikowano dnia 27 kwietnia 1957 r.

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 39456

Kl. 37 ~~d~~, 32/02

Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych
Budownictwa Miejskiego Warszawa *)

37d 21/12

Warszawa, Polska

Końcówka do mechanicznego narzutu tynków

Patent trwa od dnia 22 września 1955 r.

Dotychczas tynki nakrapiane były wykonywane wyłącznie ręcznie, gdyż znane końcówki nie były w stanie dać wymaganego rezultatu.

Przedmiotem wynalazku jest końcówka do mechanicznego narzutu, która rozwiązuje ten problem, dając powierzchnię o równej dowolnej granulacji. Na rysunku fig. 1 przedstawia przekrój końcówki, fig. 2 zaś — widok jej wkładki śrubowej.

Końcówka według wynalazku ma korpus stalowy w postaci dwóch odcinków stożkowych 1, 2, tworzących w środku zwężenie 3. Tylna część 1 korpusu jest zaopatrzona w gwint 4, na który zachodzi nakrętka 5 mocująca końcówkę 6 węża doprowadzającego zaprawę tynkową z aparatu do końcówki. W przedniej części 2 osadzona jest

wewnątrz śrubowa wkładka 7, posiadająca boczny nagwintowany otwór 8, przechodzący w osiowy kanał 9. Śrubowa wkładka 7 jest zamocowana w korpusie 2 za pomocą śruby 10 z łebkiem mitylowym, zaopatrzonej w osiowy kanał 11 i poprzeczny otwór 12, doprowadzające sprężone powietrze z komory 13 do wnętrza wkładki 7. Wylot ze stożka 2 korpusu zamykają częściowo dwie stożkowe wkładki 14, 15 dociskane do korpusu 2 nasadką 16 regulującą rozprysk zaprawy.

Zaprawę do końcówki doprowadza się pod ciśnieniem około 2 atmosfer ze zbiornika aparatu za pomocą przewodu elastycznego z końcówką 6. W strefie stożkowych wkładek 14, 15 zaprawa zostaje porwana sprężonym powietrzem doprowadzonym do końcówki elastycznym przewodem 17 i przechodzącym od tego przewodu przez końcówkę 18 i łącznik 19 do komory 13 w tym łączniku, a stąd przez kanały 12, 11, 9 do wylotu 21 w stożkowatym zakończeniu 22 wkładki 7.

*) Właściciel patentu oświadczył, że twórcami wynalazku są Filip Tarasiuk i Leon Tarasiuk.

Sprężone powietrze powoduje rozbijanie się zaprawy na cząstki odpowiedniej granulacji zależnej od ilości i ciśnienia doprowadzonego powietrza. Odpowiedni narzut zaprawy na mur uzyskuje się przez odpowiednie ukośne prowadzenie końcówki ruchem eliptycznym.

Śrubowy kształt wkładki 7 przyczynia się do równego podawania zaprawy pod wylot 21. Wkładki 14 i 15 mogą być zastąpione jedną wkładką o odpowiednim profilu, jednak wymiennosc wkładki 14 ma pewne znaczenie przy dobieraniu jej do danych warunków pracy.

Końcówka według wynalazku jest końcówką uniwersalną, ale specjalnie nadaje się do tynków nakrapianych.

i osiowym kanałem (9) na sprężone powietrze.

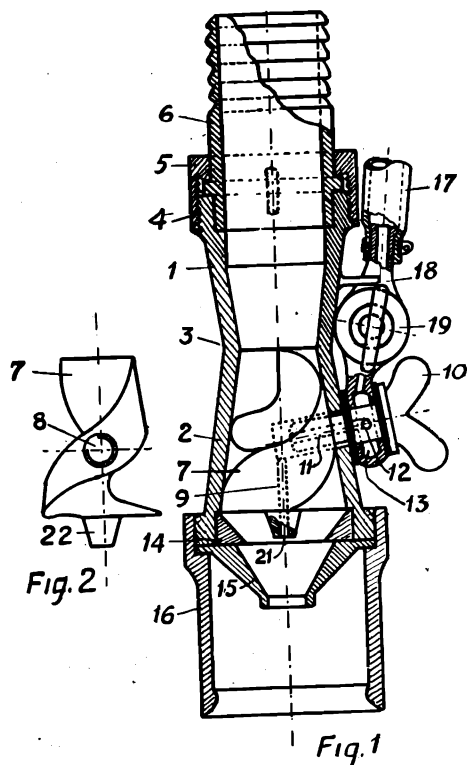
2. Końcówka według zastrz. 1, znamionna tym, że wkładka (7) ma kształt śrubowy.
3. Końcówka według zastrz. 2, znamionna tym, że wkładka śrubowa (7) posiada kształt stożkowaty.
4. Końcówka według zastrz. 1—3, znamionna tym, że wkładka (7) jest zaopatrzona w występ (22).
5. Końcówka według zastrz. 1—4, znamionna tym, że korpus stanowią dwie stożkowe części (1 i 2), tworzące zwężenie (3) w miejscu ich styku.
6. Końcówka według zastrz. 1—5, znamionna tym, że posiada wymienną wkładkę (14), zamykającą częściowo wylot ze stożka (2) korpusu.

Zastrzenia patentowe

1. Końcówka do mechanicznego narzutu tynków, znamionna tym, że w pobliżu wylotu zaprawy posiada wkładkę (7) z bocznym otworem (8)

Przedsiębiorstwo Robót
Elewacyjnych Budownictwa
Miejskiego Warszawa

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

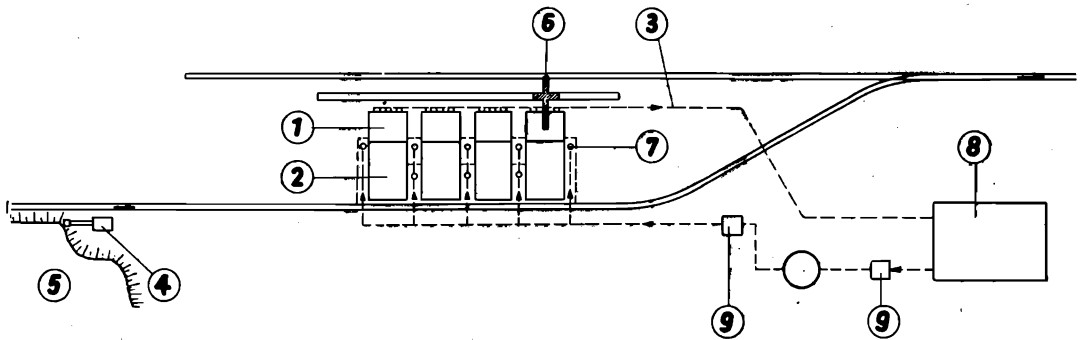

Fig. 1

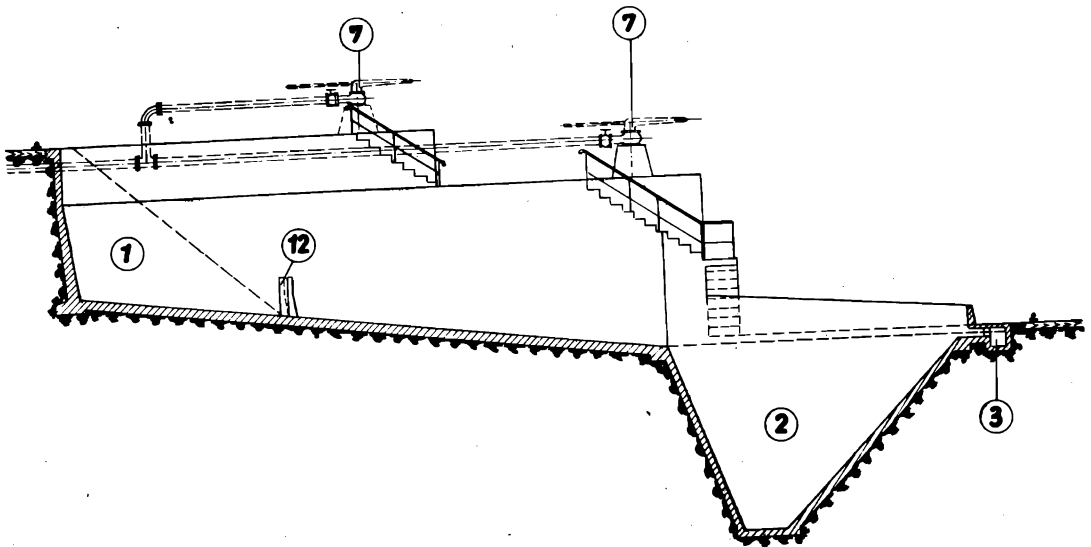

Fig. 2

Fig.3

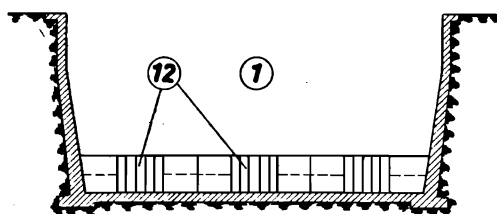

Fig.4

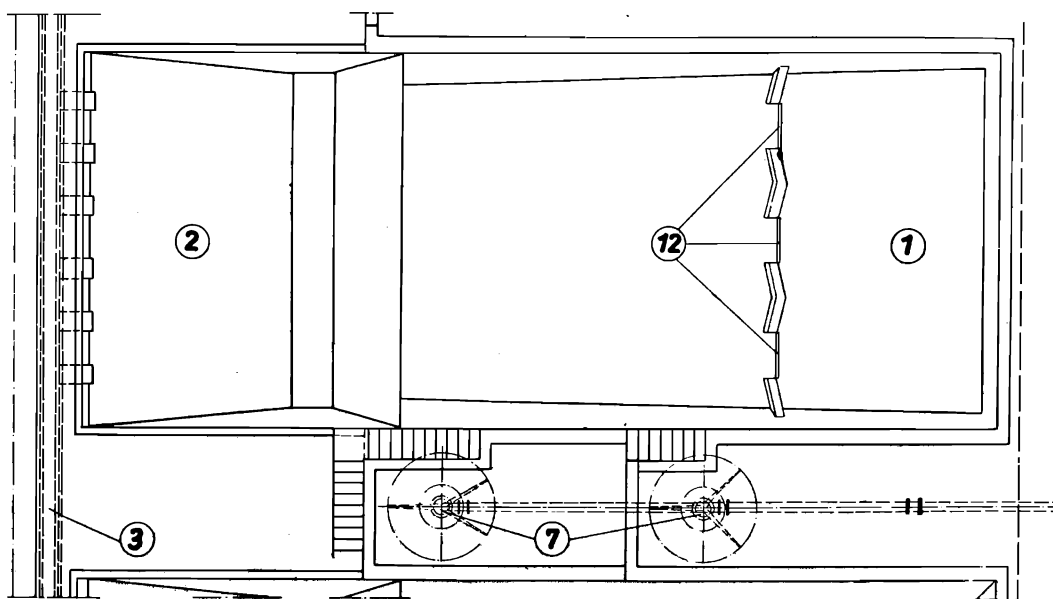
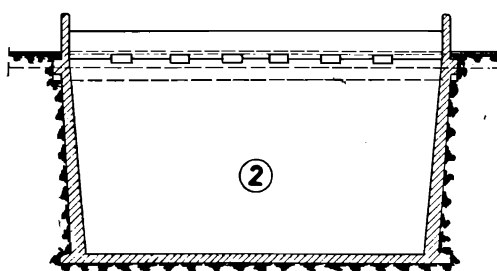

Fig.5